



Milan Prunić, poznati vojvođanski kantautor i interpretator "klasične" narodne muzike, ove godine na jubilarnom X Bean Fest-u u Temrinu, takmičarskog dana (u subotu 7. juna), na velikoj bini, biće jedan od headliner-a, i mini koncertom, u trajanju od 45 minuta, počastvovaće takmičare, domaćine i goste svojom pesmom.

Milan Prunić Duma, Kikinđanin, prvi put se pojavio na festivalu Zlatna tamburica 1987. godine sa pesmom "Dobro jutro Vojvodino", za koju sam napisao tekst i muziku, i bio nagrađen Zlatnom tamburicom. Naredne godine, nastala su smutna vremena, kada se sve što je vojvođansko guralo u stranu, sve do 1995. godine, kada je ta nagrađena pesma, skinuta sa TV programa, što mu je onemogućilo da se s njom probije u prvi ili drugi plan.

Do pesme, Milan Prunić je svirao harmoniku, pa bas prim, imao stalne angažmane po restoranima (devet godina je nastupao u restoranu "Žal za mladost" u Novom Sadu) i festivalima, radio u banci. Od kada je otišao u penziju ostala je samo pesma i uživanje u njoj.

Svoj muzički izraz gradio je polako i temeljno, ugledajući se na Predraga Živkovića Tozovca, Predraga Cuneta Gojkovića, Safeta Isovića, Aleksandra Acu Dejanovića, naravno na Zvonka Bogdana, ali ne imitirajući nikog i "kupeći" od svakog po nešto, trudeći se da ostane svoj. Tako ga je savetovao Dragan Aleksandrić, veliki srpski kompozitor i aranžer narodnih pesama i kola, rekavši mu: "Kada te čuju, da znaju da si to ti, jer svaka kopija, ma kako bila verna, je samo kopija". Za gospodina Prunića bi se moglo reći da je pevač starog kova, pevač koji je uz pesmu negovao gospodstveni manir, kojem je do današnjih dana, ostao veran.

-Ja ne mogu sebi da dozvolim da se glupiram, da klečim, da neko pljuje u novčanicu i da mi lepi na čelo. To nisam nikad dozvoljavao. Uvek sam vodio računa, a što mi je još Dragan Aleksandrić usadio, da moram da imam sako i ispeglane pantalone, čiste cipele i mašnu.

Uvek sam ispoštovao satnicu, nikada nisam dozvolio da mi se "mikrofon zalepi za ruku", ne zato što nisam hteo više da pevam, nego da oni koji nastupaju iza mene, ne čekaju. Nikada nisam zakasnio, ne samo ja, već niko iz mog orkestra "Banatski štim".

Još svojevremeno, kao mlad čovek, dok sam svirao harmoniku na svadbama, a posle i bas prim, vodio sam računa šta pevam. Nikada nisam pevao gluposti, nikada nisam popuštao nekom lošem ukusu i po svaku cenu dodvoravao se publici u jurnjavi za parama. Mora da postoji profesionalna etika i držanje nekog nivoa, i zato sam i prestao da sviram svadbe. Kako sam bivao stariji sve više sam naginjao gradskoj muzici, romansama, koja na sreću još uvek traje, a ja se trudim da je očuvam koliko god mogu. I to ne samo ja - naglasio je Milan Prunić, koji je uspeo da svoj privatni život sačuva od javnosti, a suprugu Danicu i sinove, Vasilija i Vladimira, danas obojica lekari, poštedi pritisaka javnosti, što je još jedna potvrda kulturnog nivoa ovog umetnika.

Iako je jedan od nekolicine zaštitnika vojvođanske pesme, za gospodina Prunića se ne može reći da je isključivo vojvođanski pevač, već pevač dobrih pesama.

-Za tu hiper produkciju novih tzv. narodnjaka, malo razumem jer od njih su ostale samo dve pesme: „Ivanova korita“, Milutina Popovića Zahara, koju peva Merima Njegomir i „Crven konac“, Ane Bekute. Ja imam sreću da su neke pesme koje sam pevao „Dva brata iz ravnog Banata“ (1984), „Zavejan je put za salaš moj“, „Dobro jutro Vojvodino“, postale klasika. Nadam se da će mi ove godine izaći CD u izdanju PGP-RTS-a, gde će se od 20 pesma naći bar jedna do dve za pamćenje. Ja sam veoma zadovoljan onim što je ostalo iza mene, pa ako neke pesme i nisu popularne sada, možda će ih neko iskopati i pevati u nekom drugom aranžmanu - rekao je Milan Prunić.

Zato, svi oni koji žele da uživaju u odabranim pesmama iz vremena prošlih, ali i vremena sadašnjih, mogu da dođu na Bean Fest i čuju pesme Milana Prunića. Po njegovim rečima vremena se menjaju pa je i pasulj postao neko romantično jelo za nove mame, novu decu, a himnu pasulju svira „Apsolutno romantično“, tako da je i muzika koju on peva postala romantična muzika nekih starih vremena, gradska muzika, muzika šlagera, uz našu dopunu, muzika koja nam baš nedostaje.